

Vrli možakarji sv. Jožefa,

v premislek in pogovor za novembrsko srečanje vam predlagam še eno aktualno temo. Da bi se bolj zavedali in si pomagali izoblikovati bolj trdne osebne notranje, zunanje drže in stališča vsakega izmed nas.

Prosim vas, da bi v tem mesecu vsak dan zmolili nekaj za duhovno ozdravitev Slovencev, ki se še vedno sovražimo in delimo vsaj na dva tabora. Kristjani pri vsem tem nismo nič boljši. Še posebej molimo za nasprotnike.

1. Zapišem svojo molitev, ki jo bom v tem mesecu vsak dan zmolil za ozdravljenje našega naroda od sovražnosti, bratske sprtosti, razdeljenosti in vsega drugega zla, ki ga ni malo in bo zlahka ohromilo tudi prihodnje generacije, če ga ne bomo ustavili. Zlo se ustavi le z ljubeznijo, ne z nasiljem. Koga bom k tej molitvi še povabil?

Povabim te, da po branju (morda prebereš vsaj 2x ali 3x) odgovoriš na naslednja vprašanja:

1. Katere krščanske držbe (vrednote) predlaga avtor članka? Ali jih lahko vzamem za svoje?
2. Kako jaz razumem temo in kaj govorim o tem vprašanju in njegovih nosilcih v krogu svojih prijateljev, družine in sodelavcev?
3. Za kakšno zdravo in konstruktivno držbo se bom odločil? Kako bom o tem govoril in kaj bom pred Bogom delal za "nasprotnike"?

O tem bi se potem pogovorili tudi v skupinicah na srečanju. Hvala vam moške. Vili

»Te šole širijo krščanstvo!«

<https://www.delo.si/mnenja/gostujoce-pero/te-sole-sirijo-krscanstvo-236787.html>

Če imamo slabe zasebne šole ali če jih sploh nimamo, je to škoda za vso državo, tudi za javne šole. V razpravi o financiranju zasebnih šol je bilo že veliko povedanega in napisanega. Objektivnemu opazovalcu je popolnoma jasno, da ni nobenega pametnega razloga za različno financiranje javno veljavnega programa v javnih in zasebnih šolah. To je ugotovilo ustavno sodišče in leta 2014 o tem izdalo odločbo.

O nesmiselnosti razlikovanja govori pravna stroka in tudi preprost občutek za pravičnost. Pa tudi čisto pragmatični razlogi oziroma splošno znana dejstva. Pri tem mislim na dejstvo, da so vse slovenske zasebne šole vsaj tako uspešne kot javne. O tem govorijo podatki zunanjega preverjanja znanja in podatki o uspehu na maturi. Naslednji razlog je dejstvo, da so zasebne šole za državo bistveno cenejše, saj »Zasebnim šolam (iz državnega proračuna) ne pripadajo sredstva za naložbe, investicijsko vzdrževanje in opremo,« kot pravi zakon.

Konkretno: za gradnjo OŠ Alojzija Šuštarja je Ljubljanska nadškofija porabila okoli deset milijonov evrov. (Pa ne denarja nekega imaginarnega Vatikana, ampak sredstva vernikov ljubljanske nadškofije.) Tudi s stališča socialne enakosti je enako financiranje javno veljavnih programov več kot upravičeno, saj bi se šole, katerih učenci bi morali plačevati visoko šolnino, nujno spremenile v šole za bogate. Zagovorniki Pikalove propadle novele zakona pravijo, da je izbira zasebne šole nekakšen »kapric«, nadstandard, ki naj ga starši sami plačajo, če ga hočejo imeti, in pri tem pozabijo, da pravica do izbire, ki jo je treba plačati, pač ni nobena pravica, saj jo lahko uveljavi samo tisti, ki ima dovolj denarja. Skratka, borci proti zasebni šoli ravnajo proti 26. členu Splošne deklaracije človekovih pravic, katerega tretja točka se glasi: Starši imajo prednostno pravico pri izbiri vrste izobraževanja svojih otrok.

Zaradi zgoraj omenjenih razlogov bi človek pričakoval, da bo vlada do zasebnih šol velikodušna in bo celo pomagala, da se odpre še kaka zasebna šola z javno veljavnim programom. Tako bi kot umni gospodar tudi razbremenila državni proračun. Pa ne, vlada (minister Pikalo) je sklenila, da starše, ki bodo vpisali svoje otroke v zasebno šolo kaznuje tako, da jim bo namenila še veliko manj sredstev kot pred njihovo pritožbo na ustavno sodišče.

Kje iskati razloge za tako nerazumno držbo levega političnega pola? Zakaj mencanje, če je razumnemu človeku popolnoma jasno, kako uresničiti ustavno odločbo? Očitno je, da je treba

odgovor na to vprašanje iskati na področju ideologije oziroma pojmovanja vloge države. Zdi se, da se nasprotniki zasebnih šol bojijo, da bi izgubili ideološki monopol, kakršnega je vzpostavil minuli režim in se je v šoli v veliki meri ohranil do današnjih dni.

Morda pa tiči razlog tudi v navadni človeški slabosti, ki se imenuje nevoščljivost ali fovšija: Zakaj bi drugi izbirali šolo, če je jaz ne!? So oni kaj posebnega? Kaj se pa grejo? Hočejo biti elita!

Zagovorniki diskriminatorne zakonodaje do otrok v zasebnih šolah sicer skrbno pazijo, da so politično korektni. Skoraj vsi – na čelu z ministrom Pikalom – pravijo, da jih zasebne šole prav nič ne motijo, da jih ne moti ne vera ne Cerkev, da so za enakost ... A v svojih izjavah niso vsi enako pazljivi, nekateri se zarečejo. Tako je, recimo, poslanec Franc Kramar v svojem polemičnem nastopu v državnem zboru brez dlake na jeziku povedal, da ga pri vsej stvari v resnici moti vera. Njega in njegove motijo predvsem katoliške zasebne šole (zdi se, da necerkvene bistveno manj), da so v učilnicah križi, da se pred poukom moli, da učitelji poučujejo tako, da učenci ohranjajo ali celo poglobljajo krščansko vero, ki so jo prinesli od staršev. Peter Brodarič je v Sobotni prilogi v rubriki PP 29 zgrožen zapisal: »Te šole širijo krščanstvo!« Kot da je to v nebo vpijoč greh. Ampak, da se razumemo, ni vprašljivo odklanjanje vere. Lahko je kdo prepričan, da je vera opij za ljudstvo, celo da je škodljiva in jo je treba izkoreniniti. Lahko ustanovi društvo za boj proti veri (ne proti vernikom), lahko ustanovi tudi zasebno ateistično šolo. Pravico ima, da tako vzgaja svoje otroke. Nikakor pa nima pravice, da bi drugim odrekal pravico, da vzgajajo svoje otroke po svojem prepričanju in v svoji veri. O tem, v kakšnem nazoru naj se otroci vzgajajo, v sodobni demokratični družbi ne more in ne sme odločati država ali njeni predstavniki, njeni vsakokratni ministri, ampak imajo o tem pravico odločati starši in tisti, ki jim starši za to dajo mandat.

Nemški biolog **Joachim Bauer** je v knjigi Princip človečnosti razvil tezo, da najpomembnejše gonilo v razvoju družbe ni boj (med živimi bitji, ljudmi, razredi ...), ampak simbioza in sodelovanje. Zato je po njegovem mnenju namesto bojevniskega razmerja do drugega bolj smiselno razvijati sožitje in sodelovanje, dopuščanje in spoštovanje drugačnosti. Samo odprtost do drugega in dopuščanje ter celo veselje nad drugačnostjo drugega prinašajo resnični napredek družbe. Tudi slovenske. Ne boj in premočevanje – preglasovanje. Zaradi tega bi morali biti veseli alternativnih šol, pa naj imajo versko ali kako drugo specifikko. Podpreti bi morali entuziaste, ki se lotijo takega projekta, ki prav gotovo ne prinaša nobenega gmotnega profita, ne pa jim metati polena pod noge.

Pa ne gre le za vero, cerkev, cerkvene šole, ampak za zdrav družbeni prostor. Zavedati bi se morali, da smo vsi udje enega naroda, ene države in vsi odvisni drug od drugega ter drug drugemu potrebni. Zato bi se morali veseliti uspehov drug drugega in vedeti, da so porazi porazi nas vseh. Da pojasnim: če ima Slovenija slabe zasebne šole ali če jih sploh nima, je to škoda za vso državo, tudi za javne šole; če ima Slovenija slabe duhovnike, je to škoda za ves slovenski prostor – tudi za ateiste; če ima Slovenija slabo politično opozicijo, je to slabo za vso državo, tudi za vladno stran ... In seveda obratno. Vsi smo v enem prostoru in interakcije potekajo na vse strani. Tega bi se morali Slovenci kot majhen narod še posebno zavedati, kajti preživeli bomo samo, če bomo spoštovali in cenili različnost.

In to, kar dela ga. **Alenka Bratušek**, ko predlaga referendum o materiji, ki zadeva človekove pravice, prinaša veliko škode za vse. Namesto da bi delala delo, za katero je kot ministrica zadolžena, podžiga nasprotja v narodu; namesto da bi gradila, podira. In če bomo imeli referendum (o tem, ali naj se držimo odločbe ustavnega sodišča ali naj raje spremenimo ustavo – Bog ne daj –) bo morda prevladala fovšija in plemenito prizadevanje po alternativni bi bilo zatrto, nacija bi izbrala amputacijo in osiromašenje.

Bivši član MSJ, Jože Kurinčič, upokojeni prof. slovenščine na Škofijski klasični gimnaziji Ljubljana.